

Hvad er Funktionelle Anfald?

Funktionelle anfald har mange navne. De kaldes blandt andet psykogene non-epileptiske anfald (PNES), ikke-epileptiske anfald, dissociative krampeanfald og meget andet. Fælles for disse betegnelser er at de beskriver anfald, der ligner epileptiske anfald, men hvor der ikke kan findes en kendt medicinsk årsag.

Funktionelle anfald er forskellige fra person til person, men kan være:

- Krampelignende rystelser, stivhed i kroppen og trækninger i f.eks. arme og ben.
- Besvimelse, hvor det sortner for øjnene og man mister bevidstheden.
- Svimmelhed, synsforstyrrelser, uvirkelighedsfølelse og hovedpine.
- At man bliver stille, fjern og er svær at komme i kontakt med.
- Ryk i arme, ben og hoved.
- Bevidsthedstab eller en følelse af, at man er ude af stand til at komme i kontakt med omverdenen.

Modsat epilepsi så skyldes funktionelle anfald ikke unormal elektrisk aktivitet i hjernen. Funktionelle anfald menes i stedet at skyldes en afbrydelse eller manglende sammenhæng i bevidstheden (dissociation). Normalt arbejder vores sanser, vilje, bevidsthed og hukommelse sammen, men ved dissociation afbrydes samarbejdet midlertidigt. Det gør at følelser, tanker og krop opleves som skilt fra hinanden. Det sker især i stressede situationer.

Funktionelle anfald er uden for bevidst kontrol. Funktionelle anfald er altså ikke nogle man fremkalder med vilje eller for at få opmærksomhed.

Personer med funktionelle anfald kan godt blive raske. Den bedste behandling for funktionelle anfald er psykoterapi.

På hjemmesiden www.funktionelleanfald.dk kan du finde yderligere information om funktionelle anfald, råd til at håndtere dem og råd til, hvad man som pårørende kan gøre.

Af Mai Bjørnskov Mikkelsen, cand. psych., ph.d. stud. ved Aarhus Universitet og Enhed for Psykoonkologi og Sundhedspsykologi. Mail: funktionelleanfald@psy.au.dk.

Sponsoreret af:

TrygFonden

© Teksten på dette ark må gengives med tydelig kildehenvisning.